

Tuyển tập Hoa Song Đường 06
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

01. *Một lòng thương nhớ mãi*
02. *Thắp nén hương mờ*
03. *Nếu có thể ?*
04. *Xin Cha chứng giám*
05. *Xin Mẹ chứng tri*
06. *Hai tiếng Mẹ Quê*
07. *Đường về Bên Nội*
08. *Đường về Quê Ngoại*
09. *Hoa Trắng trọn đời*
10. *Thấm đau lòng mẹ*

Một lòng thương nhớ mãi

Con biết, mẹ không còn chờ con nữa
Đến giờ đi, mẹ đã phải ra đi
Mẹ ra đi, và không nói năng gì
Dù trước đó mẹ bảo
Phải chờ con bằng mọi giá
Suốt cuộc đời, mẹ cho con tất cả
Dù phải mang mọi khốn khổ trần gian
Nhưng thương con, tấm thân mẹ không màng
Dù tàn tạ bởi nắng mưa sương gió
Con biết, mẹ ra đi từ đó
Khi thân mẹ đã đến tuổi yếu già
Con bệnh tình về đủ loại trầm kha
Đưa thân mẹ đến cuối bờ sinh tử
Tự ngàn xa, con ôm lòng tức tưởi
Mất mẹ rồi, mất tất cả đời con
Mất mẹ rồi, mất tất cả vương tròn
Và tình thương phủ màu hoa vĩnh biệt
Cuộc đời, ai vẽ chi dòng sông oan nghiệt
Sự sống, ai vẽ chi sinh tử đôi bờ
Tự tình, ai viết chi hai chữ bơ vơ
Gắn lạc lõng cõi nhân sinh phù thế
Dù mất mẹ, suốt đời, con vẫn nhớ
Dù xa mẹ, suốt đời, con vẫn thương
Khi trần gian không còn chữ nghề thường
Con vẫn giữ một lòng thương nhớ mãi.

Tháng 9 – 2007
Mặc Giang

Thắp nén hương mờ !

Con trở về, dù cha đã bỏ con từ bé
Con trở về, dù mẹ đã bỏ con giữa đời
Trên đường đi, con đếm những chơi vơi
Gắn sỏi đá đeo lộ trình băng giá
Mùa thu tím điều tàn trong nắng hạ
Xuân không hoa, sương lạnh kéo đông về
Giấu ê chề trên nhịp bước lê thê
Chân lững thững, một mình, trong cảm lặng
Không cho một ai hay,
Không cần ai đưa đón
Mất mẹ rồi, ai nói tiếng thương yêu
Con âm thầm, để đếm bước cô liêu
Gõ đơn độc khua dọc đường dong ruổi
Con muốn thăm tận cùng niềm lệ tủi
Con muốn nghe thăm thẳm nẻo tâm hồn
Vẽ nên một con người độc đạo cô đơn
Để đón nhận nỗi niềm, đau cô lữ
Cha đã sinh ra con như thế
Mẹ đã sinh ra con như ri
Cuộc trần gian, đâu có nghĩa là gì
Con đã thấy phiêu bồng trong ba cõi
Con mỉm cười khi sỏi đá bốc khói
Con nhìn sâu khi lá trở cành hoa
Chốn hoàng tuyền, con nghe động đáy mồ
Cha mẹ nằm đó, thì con đâu có mất
Mỗi bước đi của con, đều có mẹ
Mỗi bước đi của con, đều có cha
Sống và làm gì,
Không thủ lợi riêng mình
Không thiệt hại người ta
Không làm đau tiếng nước non nhà
Không làm đau Tiên Tổ Ông Cha
Con trở về, thắp nén hương mờ
Dâng lên trước mộ phần
Hai Đấng Song Đường yên nghỉ !!!

Tháng 9 – 2007
Mặc Giang

Nếu có thể

Nếu có thể, lội ngược về quá khứ
Khi mẹ tôi chưa ngã bóng vô thường
Để không mang những nỗi bi thương
Rót vào khoảng mệnh mông giá lạnh

Nếu có thể, vào hoang mờ cổ kính
Tìm mẹ thương, bóng dáng của ngày xưa
Để không nhìn chiếc lá lưa thưa
Cổ nường níu đeo cành thu tím

Nếu có thể, lội ngược dòng sinh tử
Khi mẹ tôi chưa bước qua cửa tạ từ
Để không nghe tiếng nói thiên thu
Rơi vào khoảng thình không trống rỗng

Nếu có thể, vén bức màn dĩ vãng
Khi mẹ tôi còn lặn lội cõi trần gian
Chín trông mong rơi rụng thời gian
Bên khung cửa nhìn xa xôi đêm xuống

Nếu có thể, vào hoàng tuyền thăm thăm
Tìm mẹ hiền đang nằm ngủ ở đâu
Để được ôm vòng tay mẹ giây lâu
Mẹ ơi mẹ, đừng qua khung cửa tử

Nếu có thể, mẹ ơi, nếu có thể
Con sẽ xin đánh đổi hết cuộc đời
Xin được gần bên mẹ dấu yêu
Để tìm lại những gì con đã mất.

*(Cái chữ Mẹ, có thể đổi các từ
Cha, anh, chị, em,...)*

Tháng 10 – 2007

Mặc Giang

Xin Cha chứng giám

Con biết Cha đã nằm đây lâu lắm
Từ khi con chập chững mới biết đi
Tuổi bé thơ, con nào đã biết gì
Càng lớn lên, càng thấm đời cô lữ

Thọ ân sinh, chứ không ân dưỡng giáo
Mưa lạnh nhiều mà nắng chẳng ai che
Đường trần gian khúc khuỷu bủa trăm bề
Con mới thấm câu : như nhà không nóc

Vào trường đời, như con đường ngược dốc
Hố thâm sâu, đèo heo hút quanh co
Lắm chông gai mà cũng lắm tơ vò
Vừa chịu trận, vừa li đòn chống đỡ

Con không cha, nên con không sợ khó
Khi nhớ cha, con lại vững riêng mình
Tùng bách tự vươn vai
Thành hoàng đỡ cột đình
Thì con cũng đội trời đạp đất

Cha nằm đây, nhưng chắc chắn cha biết
Nay con về thăm lại nấm mộ xưa
Cảm ơn cha, cho con chút tâm lực có thừa
Nén hương này, xin hồn cha chứng giám

Đường đời còn mấy đoạn
Con vẫn tiếp tục đi
Đi cho đến khi gót đỏ đen sì
Để không phụ công đức sinh thành cao cả.

Tháng 11 – 2007
Mặc Giang

Xin Mẹ chứng tri

Con quỳ xuống bên mộ phần của Mẹ
Dâng nén hương, mà chín rụng tâm tư
Con đã nghe trái chín trên đường đi
Xa hơn nữa, kể từ ngày Mẹ mất

Về thăm Mẹ, thì ra thăm nấm đất
Về thăm Mẹ, thì ra thăm mộ bia
Đây là đâu, là một cõi đi về
Tím ngắt, lạng yên, hoang mờ, giá lạnh

Gió bay bay tỏa làn hương khói quỳện
Lá lao chao khua tiếng nói vương cành
Bờ mi tràn hai dòng lệ loanh quanh
Nhỏ xuống đất thấm hoàng tuyền rung động

Ngồi bên mẹ, đưa tận tay mẹ nắm
Mảnh xương khô, bào năm tháng hao gầy
Tóc phơ màu, năm từng loạn, lay lay
Còn da thịt đã hòa tan cát bụi

Ngồi bên mẹ, con thì thâm khế nói
Mẹ đi rồi, con giữ mẹ trong tâm
Con luôn mang hình ảnh mẹ trong hồn
Có khi ngủ, gặp chiêm bao đánh thức

Mẹ đi đi, như hoàng hôn khép núi
Mẹ đi đi, như mây ngủ trên ngàn
Còn riêng con, thương nhớ mẹ mênh mang
Và thăm mẹ trong thềm hoang ký ức.

Tháng 9 – 2007
Mặc Giang

Hai tiếng Mẹ Quê

Mẹ quê một mái tranh nghèo
Một thân hai cảnh đắng đeo
Sớm khuya tảo tần đây đó
Khó hơn xuống biển lên đèo

Mẹ quê một nắng hai sương
Gian lao đánh đổi trăm đường
Nắng sớm mưa chiều gồng gánh
Mái đầu điểm bạc phơi sương

Mẹ quê mái khói nhà tranh
Đồng vàng gieo mạ ươm xanh
Cháu con một đàn lớn nhỏ
Héo hon nát ruột tơ tằm

Mẹ quê mưa nắng bốn mùa
Áo gai mòn chỉ gió lùa
Phong sương ngả màu mái tóc
Gian truân biết mấy cho vừa

Mẹ quê một mái tình thương
Thương con, gian khổ không lường
Một đời, trải thân chống đỡ
Mắt mòn mi héo đắm sương

Mẹ quê gian khổ một đời
Tóc tơ ghèn rắng hai nơi
Tuổi già chiều nghiêng bóng xế
Nhớ thương hai tiếng Mẹ Quê !!!

Tháng 02 – 2008
Mặc Giang

Đường về Bên Nội

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng cha tôi
Tôi sẽ nhìn qua, từng Chú, Bác, Cô
Của những con người chung nhau cất rồn
Có dấu nét nào, hình bóng cha tôi

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng của cha
Như núi tìm non, mây nẻo sơn hà
Rừng núi điệp trùng, ngàn cây gió hú
Đá tảng hòn chông, năm tháng không pha

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng phụ thân
Bãi biển phù sa, nhuộm vá phong trần
Góp nhặt rong rêu từ trong sỏi đá
Ẩn hiện thâm trầm, bóng dáng từ nghiêm

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng cha yêu
Tình tự non sông, ra sức nhiều điều
Còn vết tích nào, đường xưa lối cũ
Núi ngả đầu non, sóng nước dập dìu

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng cha thương
Vạn lý sơn khê, từng bước con đường
Núi Thái, biển Đông, ngàn năm vọn khói
Ngắm nét sử vàng, da thịt quê hương.

Tháng 02 – 2008
Mặc Giang

Đường về Quê Ngoại

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ tôi
Tôi sẽ nhìn qua, bóng dáng Cậu, Di
Của những con người cùng chung máu mủ
Còn dấu nét nào, hình bóng mẹ tôi

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ yêu
Tôi sẽ nhìn qua, mấy nẻo cầu kiều
Mái khói nhà tranh, đường làng đầu đó
Còn dính chút nào, hình bóng mẹ yêu

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ thương
Tôi sẽ nhìn qua, lối cỏ bên đường
Của những ngày xưa, mẹ tôi còn nhỏ
Kẹp mái tóc thề, đội nắng mưa sương

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ xưa
Lúa chín mạ non, cày cấy ngày mùa
Bông lúa thơm thơm, chim sâu gốc rạ
Giàn bí giàn bầu, đã mất hay chưa

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ tôi
Mây ngàn trôi ngủ cuối lưng đồi
Cánh chim xa bay về tổ cũ
Nói không lời, hai tiếng : Mẹ Oi !!!

Tháng 02 – 2008
Mặc Giang

Hoa Trắng trọn đời

Mẹ ở nơi nào hỡi mẹ ơi
Đầu non góc biển cuối chân trời
Con thương nhớ mẹ, đi tìm mãi
Dẫm bước lang thang đến cuối đời

Mẹ đã đi rồi đi tận đâu
Hư vô lòng lộng mấy tinh cầu

Con đi tìm mẹ, hư không lặng
Vũ trụ ngân hà hờ hững trôi

Biết nói gì đây, mẹ đã đi
Trăng sao vụt tắt chẳng thắm thì
Đất trời nghiêng ngửa thôi chao động
Con đứng bên bờ khép biệt ly

Còn đâu tiếng nói mẹ thương yêu
Cửa trước vườn sau ngóng những chiều
Có lúc lang thang cầu Ái Tử
Miên man nước chảy ngập cô liêu

Còn đâu tiếng nói mẹ yêu thương
Nếp một ngày ngày thiếu mía đường
Xuân hạ thu đông thôi âm lạnh
Nhà tranh vách lá đắm mưa sương

Đành chịu, tạ từ nghe mẹ ơi
Từ nay, con đếm bước đơn côi
Dọc đường sương gió đầy hoa trắng
Trắng cả tâm tư, trắng cuộc đời.

Tháng 4 – 2008
Mặc Giang

Thấm đau Lòng Mẹ

Thấm đau lòng mẹ đã nhiều rồi
Mấy chục năm trường ly cách trôi
Năm tháng dài ra mờ khóe mắt
Giọt cằn khô héo vẫn còn rơi

Thấm đau lòng mẹ biết bao nhiêu
Mái khói nhà tranh biết mấy chiều
Hết chín lại quay về đếm một
Biệt tăm bóng dáng đứa con yêu

Mẹ đã chờ con đến héo hon
Sắt còn hoen rỉ đá còn mòn
Huống chi kiệt sức đèo cơ thể
Nguyệt khuyết trăng tàn núi ngả non

Mẹ đã chờ con cạn nhớ thương
Đêm đêm thấm lạnh đắm mùi sương

Canh tàn heo hút se lòng mẹ
Nhói nhói con tim thắt đoạn trường

Nói thê, để con biết mẹ hiền
Biển đông còn thiếu sóng oan khiên
Sông sâu còn thiếu dòng ly biệt
Lòng mẹ thương con, thấu hậu tiên

Nước mắt bao giờ cũng chảy xuôi
Mây khi chảy ngược, mới lạ đời
Dù con thương mẹ bao nhiêu nữa
May được một muôn, quý lắm rồi

Một mai, lỡ mẹ có ra sao
Sống chết biết đâu, hãy nhớ nào
Mai một con về, ra Ái Tử
Đôi bờ sóng vỗ, hứng mưa ngâu.

Tháng 4 – 2008
Mặc Giang